

A.C. CUZA ȘI MIȘCĂRILE STUDENȚEȘTI DIN ANII 1922-1923.

CONSTITUIREA ȘI ACTIVITATEA

LIGII APĂRĂRII NAȚIONAL-CREȘTINE (1923-1930)

Corneliu Ciucanu

După primul război mondial societatea românească s-a confruntat cu o serie de probleme rezultate ale procesului complex de adaptare democratică legislativă și administrativă a noilor realități teritoriale, sociale, economice și etnice survenite după Marea Unire. Integrarea noilor provincii a impus, într-o primă etapă, depășirea greutăților și consecințelor războiului dar mai ales relansarea procesului de dezvoltare/modernizare a țării¹. Societatea românească greu încercată de efortul de război, dar mai ales, soldații întorși de pe front cu o nouă conștiință de sine, așteptau cu nerăbdare reformele promise în vara lui 1917². Scăpată de ororile războiului societatea visa la o nouă Românie în care să nu mai existe abuz, corupției și politicianism, la un nou cadru legislativ care să anuleze vechile inegalități, la un nou organism statal bazat, în primul rând, pe sentimentul de apartenență, participare efectivă și solidaritate națională³. Reforma agrară și introducerea sufragiului universal au determinat modificări substanțiale în fizionomia social-politică și economică a țării, accelerând ritmul de desfășurare a procesului de modernizare și dezvoltare a structurilor instituționale democratice ale României interbelice. Atât reforma agrară, care s-a făcut în baza unei masive exproprieri, cât mai ales acordarea votului universal au permis intrarea în viața politică a unor noi segmente sociale, ignorate până atunci, care au erodat temelia economică și politică a marilor proprietari funciari grupați, cu precădere, în partidele conservatoare. Cele două reforme contribuie esențial la reconfigurarea vieții noastre social-politice și produc serioase mutații la nivelul dinamicii vieții politice românești, respectiv, asupra regimului politic dintre cele două războaie mondiale.

De asemenea, grupările politice trebuiau să se plieze pe noile realități, să redirecționeze mesajul politic către categorii mai largi ale populației, trebuiau să-și modifice discursul politic să promită lichidarea corupției în administrație, pedepsirea profitorilor de război și stabilirea răspunderilor⁴.

După Marea Unire, așteptările și speranțele românilor erau considerabile și acut reclamate/vehiculate în presă, întruniri politice, societăți culturale și asociații civice. Totodată, cu elanul și idealismul specific vârstei, aceste credințe într-un viitor

---

¹ *Istoria Românilor*, vol. VIII, **România Întregită (1918-1940)**, coordonator prof.univ.dr. Ioan Scurtu, București, 2003, p. 31.

² Ne referim la modificările Constituției din iunie 1917 când s-a statuat votul universal și s-a promis o *dreaptă împroprietărire* țăranilor-soldați.

³ Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, **Istoria Românilor în secolul XX (1918-1948)**, București, Editura Paideia, 1999, p. 23 și urm.

⁴ Alexandru Averescu, **Răspunderile**, Iași, Editura Ligii Poporului, 1918 (ediția a II-a, C. Schifirneț, București, 1919), *passim*; Ioan Scurtu, **Din viața politică a României. Întemeierea și activitatea Partidului Țărănesc, 1918-1926**, București, Editura Litera, 1975, p. 28.

mai bun erau mult mai vehement exprimate în rândurile tineretului întors de pe front sau intrat, nu de mult timp pe băncile facultăților⁵. Universitățile din Iași și București aveau să se confrunte cu un număr record de studenți proveniți din provinciile alipite în anul 1918. La cea mai veche universitate românească, la Iași numărul studenților a crescut, ajungând de la 335 în anul 1914⁶, la peste 3.000 în anul universitar 1918-1919⁷. La Universitatea bucureșteană s-a înregistrat, de asemenea, o creștere a numărului de studenți de peste 600% în mai puțin de două decenii⁸. Pătrunderea în universități a mai multor studenți ce aparțineau minorităților naționale, în special, celei evreiești, dar mai ales faptul că în diferite situații aceștia manifestau pe față simpatiile comuniste, a determinat diverse reacții la nivelul studenților români. Totodată, statistice consultate demonstrează că, minoritatea evreiască deținea o pondere relevantă din totalul doctorilor, licențiaților și diplomaților universitari. Anuarul Statistic al României arată că în anul universitar 1935/1936, dintr-un total de 4.700 de doctori, licențiați și diplomați universitari, 468 erau evrei, adică aproape 10%, iar în 1936/1937, dintr-un total de 5.073 de absolvenți, 521 erau evrei, ceea ce reprezintă mai mult de 10%. În ceea ce privește numărul studenților, în anul universitar 1933/1934, dintr-un număr total de 29.907 studenți, 9.981 erau evrei, adică, 33,3%. Anul 1934 reprezintă maximul de referință al prezenței elementului universitar evreiesc deoarece după anul universitar 1934 s-a înregistrat o scădere a numărului studenților evrei, astfel că, în 1936/1937, dintr-un număr de 25.650 de studenți, doar 2.141 erau evrei, adică 8,3%. Cele mai populate centre universitare cu evrei au fost Iași și Cernăuți⁹. O statistică întocmită de Em. Vasiliu-Cluj la 1920 indica numărul mare de studenți de la aceste două universități. Astfel, la Universitatea din Cernăuți, la Facultatea de Farmacie, în semestrul de vară erau 174 de români și 574 de studenți evrei, iar la Facultatea de Drept – funcție de religia declarată – erau 237 de ortodocși (români și ruteni); 98 catolici; 26 luterani; 506 mozaici și 31 studenți de alte religii¹⁰. La Universitatea ieșeană, numărul de studenți evrei era, de asemenea, considerabil. La Facultatea de Medicină: 547 români și 831 evrei; la Farmacie: 97 români și 299 evrei; la Facultatea de Litere: 351 români și 100 evrei; la Drept: 1743 români și 370 evrei, iar la Facultatea de Științe: 722 români și 321 evrei¹¹. Radiografia de mai sus era îngrijorătoare pentru oamenii politici cu vederi naționaliste, deoarece în opinia lor, școala era un laborator de formare al elitei de mâine a României Mari. În acest sens A.C. Cuza și Ion Găvănescu, profesori universitari ieșeni, trăgeau un semnal de alarmă asupra compoziției etnice și a sentimentelor patriotice a viitoarei clase conducătoare și asupra culturii naționale a

⁵ Ioan Scurtu, Gheorghe Buzatu, **op. cit.**, p. 29-32.

⁶ Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Iași (în continuare D.J.A.N.I.), **fond Universitatea Iași - Rectorat**, dosar 1003/1922, f. 428.

⁷ **Ibidem**, dosar 893/1918, f. 85.

⁸ Armin Heinen, **Legiunea „Arhangelhel Mihail”**. **Mișcare socială și organizație politică. O contribuție la problema fascismului internațional**, București, Humanitas, 1999, p. 110 (ediția originală, München, 1986).

⁹ **Ibidem**, p. 264.

¹⁰ Corneliu Zelea Codreanu, **Pentru legionari**, vol. I, Sibiu, Editura Partidului „Totul pentru Țară”, Tipografia Vestemean, 1936, p. 97-100. În cartea sa, Corneliu Codreanu analizează problema școlii românești apelând la datele statistice publicate de Em. Vasiliu-Cluj în **Situația demografică a României**, București, 1923.

¹¹ **Ibidem**.

statului național-unitar, rod al sacrificiilor seculare a poporului român¹². Situația etnică a celor două universități moldovenești explică geneza curentului naționalist creștin în mediul studențesc și considerentele mișcării, puse sub egida lozincii *numerus clausus*, din decembrie 1922¹³.

Raportul organelor de Siguranță subliniază faptul că studenții naționaliști provin, cu precădere, de la Facultatea de Drept și de la Facultatea de Medicină. Reținem, în acest context, statistica privind apartenența regională și etnică a studenților de la Facultatea de Medicină din Iași. Astfel, în anul întâi, din 456 de studenți înscriși, 342 erau din noile provincii, și marea lor majoritate din Basarabia și Bucovina. Dintre aceștia, o mare parte erau evrei. În anul doi erau 207 studenți, din care mai mulți de jumătate – 144 – erau din afara Vechiului Regat; în anul al treilea din 266 de studenți, 160 erau din Basarabia și Bucovina; în anul patru din cei 49 de studenți doar 8 erau din noile teritorii (din Basarabia); în anul cinci, din cei 75 de studenți, 22 erau din Basarabia, unul din Bucovina și trei din Transilvania¹⁴.

În acest context descris de creșterea numerică a studenților evrei s-a produs o acutizare a ostilității studenților români față de cei evrei, mulți dintre ei cu declarate simpatii de stânga și chiar bolșevice. Studenții români s-au plasat instinctiv la dreapta, îmbrățișând ideile naționaliste și sub influența unor profesori naționaliști de la Universitatea ieșeană. Activitatea Cercului Studenților Basarabeni de la Universitatea ieșeană, asociație condusă de Timotei Marin, Th. Văscăuțeanu, d-ra Cernăuțeanu, frații Derevici, d-ra Matievici, Ceaiico-Ceaicovski¹⁵, „...socialistă și apoi afiliată deschis la Internaționala a III-a de la Moscova, a provocat prima ciocnire serioasă cu elementele studențimii naționaliste române, reorganizată de C. Codreanu”¹⁶. Alături de documentele existente în arhiva Universității din Iași, **fondul „Rectorat”**, glisajul spre stânga bolșevică a unui segment important al studențimii de peste Prut a fost perceput și clasat de organele informative într-o sinteză a Biroului General de Siguranță din Basarabia din 24 noiembrie 1931. Materialul informativ, conceput în urma agitațiilor naționaliste și antievreiești de pe parcursul anilor 1930 și 1931, face un scurt istoric al începuturilor mișcării naționaliste la Universitatea ieșeană și modul în care a penetrat curentul cuzist (Liga Apărării Naționale Creștine) și mai apoi Legiunea Arhanghelul Mihail în Basarabia. Documentul arată că: „...mișcarea condusă de Dl. Profesor A.C. Cuza prinde rădăcini tot mai temeinice în Vechiul Regat și prin intrarea în mișcare lui a lui Corneliu Codreanu cu o serie întregă de colegi de la Universitatea din Iași [fapt care] întărește simțitor organizația și ea se transformă în 1923 în „Liga Apărării. Astfel, universitățile, dar, în special, facultățile

¹² **Ibidem**, p. 102-106.

¹³ Vezi A.C. Cuza, **Mișcările studențești și cauzele lor**, București, Tipografia și legătoria de cărți „Deliormanul”, 1925, passim; idem, **Numerus clausus**, București, Editura Ligii Apărării Naționale Creștine, 1924, p. 2 și urm. De referință rămâne și discursul profesorului universitar ieșean, rostit de la tribuna Parlamentului și care argumentează necesitatea aplicării principiului *numerus clausus* în universitățile românești, după modelul practicat în Ungaria, încă din septembrie 1920 (**Minorități naționale din România. 1918-1925. Documente**, coord. Ioan Scurtu și Liviu Boar, București, 1995, p. 721-723); G. Asandului, „A.C. Cuza. Politică și cultură”, Iași, Editura Fides, 2007, p. 137.

¹⁴ DJANI, **fond Rectorat**, dosar. 1000/1922, f. 286.

¹⁵ Lista cu numele liderilor Cercului Studenților Basarabeni, consemnată de documentul amintit a fost completată conform procesului verbal nr. 51 a ședinței Senatului Universității din Iași din 13 decembrie 1919 prin care se validau alegerile Comitetului Cercului Studenților Basarabeni. Vezi DJANI, **fond Rectorat**, dosar. 897/1919, f. 492.

¹⁶ Arhiva Națională a Republicii Moldova (ANRM), **fond 680**, Inv.1, dos. 3457 (II), f. 672.

de Drept și Medicină au devenit centre de agitație naționalistă, antibolșevică”¹⁷.

Totodată, resuscitarea naționalismului în mediul universitar românesc s-a dovedit a fi în strânsă legătură cu mișcările similare din statele vecine. În Ungaria, după răsturnarea regimului Bela Kun, care amenințase cu bolșevizarea țării, în septembrie 1920, a fost adoptat în învățământ principiul „*numerus clausus*”¹⁸, iar în Cehoslovacia ca reacție la numirea unui rector evreu în fruntea Universității din Praga, studențimea pragheză a manifestat zgomotos, reușind în cele din urmă demiterea acestuia de către minister. Astfel de mișcări apar după primul război mondial și în Austria, Polonia și Lituania¹⁹.

Disputa dintre studenții români și cei evrei s-a radicalizat în cadrul cercurilor studenților mediciști. Tensiunile acumulate în sălile de curs, la seminarii și în sălile de disecție amenințau să declanșeze un conflict deosebit de violent. Scânteia acestui conflict între studenții români și evrei, a apărut în condiții cu totul spontane la Cluj, la Institutul de Anatomie al Facultății de Medicină, în data de 29 noiembrie 1922. Disputa a pornit de la aducerea și expunerea în sala de disecție a cadavrului unui evreu. La vederea acestuia studenții israeliți s-au revoltat și au părăsit sala de disecție, solicitând predarea cadavrului comunității locale.²⁰ Comportamentul sfidător al studenților evrei a determinat imediat reacția colegilor lor creștini, care au declarat că refuză să intre în sala de disecție fără o reglementare clară privind originea și confesiunea cadavrelor supuse disecției, ca material didactic²¹. În acest sens studenții mediciști au adresat și un memoriu rectorului I. Iacobovici, cerând respectarea proporționalității cadavrelor destinate disecției²². Vestea incidentului de la Cluj²³, s-a răspândit în întreaga țară stârnind reacții virulente în rândurile studenților români, dar, practic, mișcarea studențească va căpăta amploare și consistență prin implicarea studențimii ieșene și a unor cadre universitare de la Iași. Sub impresia evenimentelor de la Cluj, în capitala Moldovei, tulburările studențești au demarat la 5 decembrie 1922, când sediile ziarelor *Opinia* și *Lumea*, de orientare comunistă, au fost devastate și ziarele arse²⁴. La 6 decembrie, în Sala Pașilor Pierduți, o adunare a studenților ieșeni a formulat o serie de cereri adresate Rectoratului²⁵. Petiția studenților prevedea introducerea principiului *numerus clausus* în universitate, săli de disecție destinate special studenților evrei, eliminarea acestora din cămine²⁶. La întrunirea studențească a participat și rectorul Universității care a încercat domolească spiritele agitate ale studenților²⁷. Deși disputa a început la Universitatea din Cluj, numărul mare al studenților evrei de la Universitatea ieșeană, lipsurile materiale, spațiul limitat de cazare, insuficiența sălilor de curs și a materialului didactic, au creat o stare de nemulțumire în rândurile studenților români de la Facultatea de Medicină din Iași, unde aceștia au fost sprijiniți și consiliați în acțiunile lor revendicative de către

¹⁷ **Ibidem.**

¹⁸ Nicolas M. Nagy-Talavera, **Fascismul în Ungaria și România**, București, Editura Hasefer, 1996, p. 96.

¹⁹ Armin Heinen, **op.cit.**, p. 111.

²⁰ **Ibidem**, p. 111-112; *Înfrățirea*, Cluj, an III, nr. 671, 30 noiembrie 1922, p. 2.

²¹ *Înfrățirea*, Cluj, an III, nr. 671, 30 noiembrie 1922, p. 2.

²² **Ibidem.**

²³ *Aurora* din 2 decembrie 1922.

²⁴ *Opinia*, Iași, an XIX, nr. 4662, 8 decembrie 1922, p. 4.

²⁵ *Lumea*, din 9 decembrie 1922.

²⁶ DJANI, **fond Rectorat**, dosar. 1000/1922, f. 120, 187.

²⁷ *Lumea*, din 9 decembrie 1922.

profesorul Corneliu Șumuleanu²⁸. De asemenea, aceeași situație o întâlnim și la celelalte instituții de învățământ superior din țară.

Mișcarea studențească apărută la Cluj și continuată în toate centrele universitare ale României Mari a fost îndrumată, instrumentată și, ulterior captată de formațiunea politică grupată în jurul lui A.C. Cuza și N.C. Paulescu. De la înălțimea catedrei universitare profesorul Cuza, prin intermediul unor studenți naționaliști fideli ideilor sale, a reușit să se situeze în fruntea mișcării studențești și să-i confere chiar o titulatură programatică²⁹. Astfel, tulburările studențești din decembrie 1922, rămân cunoscute sub denumirea de *mișcarea numerus clausus*.

Independent de influența – categorică de altfel – exercitată de A.C. Cuza și Uniunea Național-Creștină (în frunte cu profesorul ieșean și N.C. Paulescu, profesor la Facultatea de Medicină din București)³⁰ asupra mișcării studențești ieșene, reprezentanții studenților din toate centrele universitare, s-au întâlnit la 10 decembrie 1922, în aula Facultății de Medicină din București. La această întrunire studențească, au participat peste 1.000 de studenți, care au dezbătut problematica studențească și ultimele evenimente, legate de incidentele de la Cluj. În acest cadru, au avut loc discuții aprinse încheiate cu alegerea unui comitet de acțiune și votarea unei moțiuni. Comitetul de acțiune a fost constituit, în special, din studenții mediciniști: Ion Simionescu, Constantin Dănulescu, Titus Jipescu, Dumitru Marinescu-Slatina, Titus Cureleanu, Richard Tătaru, Sergiu Băcescu, Mircea Constantinescu³¹. Moțiunea votată în acest cadru, a constituit actul de naștere al generației '22 și, totodată, manifestul-program al mișcării studențești, în care se specifică faptul că, revendicările studențești nu se bazează pe considerente antisemite, de ordin rasial sau religios, și că obiectivul principal al mișcării studențești era asigurarea întâietății elementului românesc în universități și rezolvarea unor „probleme de ordin superior cultural național”³².

Mișcările studențești din decembrie 1922 și revendicările explicite în vederea aplicării principiului *numerus clausus*, constituie momentul și argumentul fondator al generației de la 1922, după cum aveau să se definească mai târziu reprezentanții studenților, deveniți lideri ai mișcării național-creștine din anii '30. Prin aceste mișcări studențești, s-a parcurs o etapă semnificativă în geneza și evoluția Dreptei în România interbelică. În primul rând s-a creat un profund sentiment de solidaritate studențească, iar evenimentele legate de organizarea studențimii la nivel național, au făcut posibil contactul nemijlocit între liderii studenților din toate centrele universitare. În primul rând, ne referim la întâlnirea lui Corneliu Zelea Codreanu, liderul *Asociației studenților creștini*³³, cu Ion I. Moța, președintele Centrului Studențesc „Petru Maior” din Cluj, întâlnire, credem noi, determinantă în ecuația evoluției curentului național-creștin din perioada interbelică³⁴. Astfel, în august 1923, se desfășoară congresul

²⁸ Idem, 10 decembrie 1922.

²⁹ Corneliu Z. Codreanu, **Pentru legionari**, vol. I, p. 112-116.

³⁰ Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, **România după Marea Unire**, vol. II/1, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, p. 144.

³¹ Maria Someșan, **Mișcarea studențească din 1922**, în *Anuarul Institutului de Istorie Recentă*, vol. I, București, 2002, p. 196; G. Asandului, **op.cit.**, p. 147

³² **Ibidem**.

³³ DJANI, **fond Rectorat**, dosar 1026/1923, f. 45-47.

³⁴ Corneliu Zelea Codreanu, **Pentru Legionari**, vol. I, p. 115. Secondat de Al. Ghica, fostul său coleg de la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, Codreanu a plecat la Cluj pentru a lua legătura cu liderii mișcării

conducătorilor și delegațiilor studențești din România. Autoritățile au interzis Congresul, dar lucrările și dezbaterile se desfășoară la Mănăstirea Cetățuia, în condiții de clandestinitate, prezidate de Ion. I. Moța. Discuțiile au urmărit evaluarea situației studențimii române după aproape un an de activitate protestatară și luarea deciziilor privind organizarea mișcării studențești. Totodată, Congresul a declarat ziua de 10 decembrie zi oficială a studențimii române și s-a pus problema intervențiilor necesare pentru a fi recunoscută de organismele statului și îndeosebi de către Ministerul Instrucțiunii. În acest moment, mișcarea studențească tinde să depășească limitele unei mișcări sindicale și să se implice politic. Acum se hotărăște oficial începutul luptei împotriva partidelor politice și se formează un comitet de acțiune alcătuit din Ionel Moța, Tudose Popescu, Ilie Gârneață și Corneliu Zelea Codreanu, adică viitorii lideri implicați în complotul studențesc din septembrie 1923³⁵. Ei sunt cei care au primit numele generic de *Văcăreșteni*, după locul de detenție în care au fost întemnițați de autorități, respectiv Mănăstirea Văcărești.

Un alt fapt semnificativ este, de asemenea, modul în care profesorul universitar ieșean, A.C. Cuza a reușit captarea principalilor lideri ai studenților. Rolul lui A.C. Cuza în continuarea acțiunilor revendicative de pe parcursul anului 1923 și în organizarea mișcării „*numerus clausus*”, a fost cu siguranță hotărâtor. În primul rând prin cursurile sale de Economie politică, predate pe parcursul unui sfert de secol, profesorul ieșean a propăvăduit încurajarea elementului românesc în toate domeniile, dar mai ales în Universitate. Discursurile sale au întreținut o atmosferă *rezistentă* a studenților față de imixtiunile autorităților în viața studențească și în universitate, față de presa de stânga și filosemită, pregătind, astfel, mișcarea de la finele anului 1922. Chiar dacă nu s-a implicat direct în declanșarea evenimentelor de la Cluj, A.C. Cuza a susținut pe parcurs cauza protestatarilor, cum, de altfel, au făcut și alți profesori universitari. Aceștia au recunoscut condițiile precare din învățământul românesc și ascensiunea continuă a elementului evreiesc, pe toate planurile, dar în special în mediul universitar³⁶. Cert este că A.C. Cuza a reușit pe parcursul anului 1923 deturnarea mișcării studențești de la obiectivele specifice sindicale, spre obiective radical-politice. Argumentația profesorului ieșean asupra principiului *numerus clausus* și insistența cu care l-a propăvăduit, a determinat atragerea unui segment important al studențimii către formațiunea sa politică, înființată chiar în toila turbulențelor studențești din anul 1923.

Constituirea și activitatea formațiunii politice intitulată Liga Apărării Național-Creștine a depins, indiscutabil, de personalitatea complexă a profesorului universitar A.C. Cuza. Acesta s-a născut la 8 noiembrie 1857, la Iași și era fiul lui Constantin Gh. Cuza și al Sevestiei Coroi, fiica postelnicului Ioniță Coroi. Tatăl său era văr primar cu Domnul Unirii, Alexandru Ioan Cuza, iar în anul marelui act de la 24 ianuarie a fost numit, mai întâi judecător, iar la 19 mai 1859, prefect de Ismail, probabil și grație faptului că făcea parte din familia Domnitorului. În toamna anului 1859 a fost ales candidat al Curții de Apel din Iași, în locul lui Damaschin Bojincă, ca mai apoi, în

studențești și pentru a-i *recruta/înscris* în noua organizație naționalistă pe cale de a se constitui (L.A.N.C.). La Cluj întâlnește Codreanu pe I. Moța și Corneliu Georgescu, viitorii fondatori ai Legiunii.

³⁵ Grigore Traian Pop, *Mișcarea legionară. Idealul izbăvirii și realitatea dezastrului*, București, Editura Ion Cristoiu, 1999, p. 174-182; Armin Heinen, *op.cit.*, p. 114.

³⁶ A.C. Cuza, *Mișcările studențești și cauzele lor, passim*; idem, *Numerus clausus*, p. 2 și urm; Ion Găvănescu, *Imperativul momentului istoric*, apud Corneliu Z. Codreanu, *Pentru legionari*, p. 104-106.

1861, să fie numit membru al Curții de Apel. Din 1863, Constantin Gh. Cuza a practicat avocatura în București, pe lângă Curtea de Casație. Din căsătoria lui Constantin cu Sevastia se nasc doi copii, Petru și Alexandru, care rămân orfani de timpuriu, întrucât tatăl moare prematur, în 1866, la vârsta de 48 de ani, iar mama lor moare la scurt timp, în anul 1870³⁷.

Rămăs orfan de ambii părinți la doar 13 ani, tânărul Alexandru face studii primare la Iași, la Institutul privat al lui Anton Frey, pentru ca mai târziu, în 1873, unchiul și episcopul său Panaite Cazimir să hotărască continuarea studiilor nepotului său, la Dresda. Marele Mihail Kogălniceanu a avut și el un rol determinant în călăuzirea primilor pași către înalta învățătură pentru tânărul Cuza, întrucât la recomandarea expresă a acestuia, adresată profesorului Julius Zachler, A.C. Cuza a fost declarat admis la Institutul Krause din Dresda³⁸. Înconjurat cu toată atenția pedagogică de către profesorul Albert Meesner, A.C. Cuza studiază cu pasiune literatura germană și greaca veche³⁹. Timpul petrecut în orașul german, atmosfera propice studiului și grija aproape părintească arătată de profesorii, săi sunt elemente definitorii, cu un caracter cvasi-inițiativ în procesul de educare și formare a personalității lui A.C. Cuza. Într-un interviu acordat fostului său student și fidel admirator, ziaristul Alexandru Cusin, Profesorul avea să declare cu nostalgie, peste ani, că mediul cultural german și-a pus hotărâtor amprenta asupra sa și că „timpul petrecut la Dresda, a fost cel mai fecund” sub aspectul conduitei intelectuale și morale⁴⁰. În 1877, la Paris, Alexandru își dă bacalaureatul, obținând licența în litere și filosofie în 1881, după care se înscrie la Facultatea de Științe Juridice de la Paris. În perioada 1882-1886, A.C. Cuza a studiat la Facultatea de Drept de la Bruxelles, unde își dă doctoratul în științe politice și administrative (27 iulie 1882), iar în 29 ianuarie 1886, obține și titlul de doctor în drept⁴¹.

Revenit în țară va fi ales ajutor de primar, în 1890 și deputat de către Colegiului al II-lea, din partea facțiunii „Tinerilor Conservatori” pe perioada 1892-1895. Integrat în cercul junimiștilor, A.C. Cuza cunoaște pe Eminescu, Creangă și pe Miron Pompiliu. Deși un apropiat al mediilor politice conservatoare de la Iași, A.C. Cuza a parcurs și o etapă socialistă în devenirea sa politică și literară. Prieten cu socialiștii Vasile Gh. Morțun și Constantin Mille, încă din timpul studenției derulate în capitala Belgiei, tânărul Cuza este introdus în anturajul literar al revistei *Contemporanul*, considerată în epocă tribuna oficială a ideilor democratice și socialiste. În mai 1885 își face debutul literar cu poezia **Ideal**, în prestigioasa revistă *Convorbiri literare*⁴². Ca membru al *Junimii* politice, dar și a celei literare, A.C. Cuza a găsit spațiu de exprimare în paginile revistei *Convorbiri literare*. A publicat poezii, epigrame, studii și articole politico-economice, iar în perioada 1902-1905 a fost cooptat în comitetul de redacție al revistei, alături de P.P. Negulescu, Grigore Antipa, Dimitrie Onciu, C. Rădulescu-Motru, P. Missir, Al. Philippide, Simion Mehedinți, Ludovic Mrazec⁴³. A.C. Cuza s-a opus inițiativei exprimate de Iacob Negruzzi de a transfera revista *Convorbiri literare* de la Iași în Capitală. Disputa este tranșată prin

³⁷ Gheorghe Ghibănescu, **Cuzeștii**, București, 1912, p. 150-151.

³⁸ *Porunca Vremii*, București, an V, Nr. 417 din 8 iunie 1936, p. 45.

³⁹ Grigore V. Coban, **Fenomenul A.C. Cuza**, Iași, 1939, p. 9.

⁴⁰ *Porunca Vremii*, București, an V, nr 417, p. 49.

⁴¹ A.C. Cuza, **Memoriu asupra lucrărilor**, Iași, 1900, p. 4.

⁴² Vezi poezia **Ideal**, în *Convorbiri literare*, București, an XIX, nr. 2 din 1 mai 1885.

⁴³ Gabriel Asandului, **op.cit.**, p. 78.

intervenția liderului junimist P.P. Carp, care a menționat dreptul lui Negruzzi de a dispune de soarta revistei întrucât aceasta era proprietatea sa. Din această neînțelegere, Cuza reține îndemnul lui Carp de a se fonda în Iași o nouă publicație, care să mențină linia ideologică și ținuta literară junimistă. În consecință peste câțiva ani, în 8 octombrie 1889, va apărea primul număr al revistei *Era Nouă*, grație unui comitet de inițiativă format din A.C. Cuza, Petre Missir, N. Volenti⁴⁴. Sub acest aspect, remarcăm încă o dată dinamismul dovedit de A.C. Cuza în a lansa proiecte publicistice și a contribui cu perseverență și talent la reușita acestora. Astfel, în vara anului 1895, integrat fiind formațiunii conservatoare, tânărul Cuza a înființat ziarul *Vocea Iașilor*, în perspectiva alegerilor parlamentare din toamna aceluiași an⁴⁵.

Anul 1895 coincide și cu îndepărtarea lui A.C. Cuza de gruparea conservatoare, fapt ce va avea consecințe și sub aspectul colaborării acestuia cu revista *Convorbiri literare*, care l-a publicat din ce în ce mai rar. Odată cu publicarea unor articole cu un explicit caracter antiudaic în ziarul *România jună*, în paginile cărui se regăseau nume prestigioase ale culturii române ca Alexandru Vlahuță, C. Rădulescu-Motru, Ovid Densusianu, Simion Mehedinți, P. Dragomirescu, începe *aventura* naționalistă a lui A.C. Cuza. Deși taxată de unii drept un capriciu dialectic, noua orientare avea să-l definească doctrinar toată viața și să-i marcheze implacabil întreaga carieră politică⁴⁶. Datorită educației primite în Germania și Franța, A. C. Cuza a cunoscut de timpuriu frământarea de idei specifică sfârșitului de secol XIX și a achiesat rând pe rând la socialism și mai apoi la naționalism. Eugen Weber observa că A.C. Cuza a început prin a fi ateu și socialist, evoluând ulterior „cătore naționalism conservator, populist, tradiționalist, ostil liberalismului economic și democrației”⁴⁷. Deși semnat sub pseudonim, primul său articol a apărut în decembrie 1899 și s-a intitulat **Chestia evreiască**. Acest articol avea să-l lanseze pe o nouă orbită ideologică, una mai radicală, care impunea un angajament social-politic mult mai potrivit temperamentului său vulcanic și talentului oratoric de excepție. El a preluat și continuat tezele gânditorilor naționaliști ai secolului al XIX-lea – Dionisie Pop Marțian, P.S. Aurelian, B.P. Hașdeu și A.D. Xenopol – teze care argumentau încurajarea spiritului întreprinzător românesc, educarea românilor în direcția meseriilor și comerțului, combaterea alcoolismului, considerată adevărată plagă socială și formarea unei burghezii autohtone puternice, capabilă să abordeze cu succes concurența neloială a agenților alojeni ai capitalismului și chiar să realizeze izolarea

⁴⁴ A.C. Cuza, **Amintiri de la Junimea din Iași**, în *Convorbiri literare*, București, anul LXX, nr. 5-7, 1937, p. 29-40.

⁴⁵ **Ibidem**, p. 38.

⁴⁶ Opțiunea naționalist-creștină a lui A.C. Cuza a fost criticată din cauza etapei socialiste și atee parcursă de către acesta la începutul carierei sale publicistice și politice din anii deceniului nouă ai secolului XIX. Contemporanii îi reproșau amicitia strânsă cu socialiștii din perioada studiilor de la Bruxelles și articolele și monologuri sociale de *stânga* publicate în *Contemporanul*. Adaptarea doctrinară de mai târziu a creștinismului și a **Evangelieiilor** pentru combaterea *udaismului*, a Thorei și a Talmudului a creat confuzie printre cei care l-au cunoscut și citit în tinerețe în ipostaza de ateu convins. A rămas emblematic ciclul de epigrame dedicat *părintelui Damaschin*, în care vituperează cu talent și ironie defectele slujitorilor Bisericii: „Damaschin sătul la Athos de-a bea vutcă cu stafide/ O pomit în fuga mare cocoțat pe un biet măgariu;/ Îi șoptise egumenul că-n Moldova se deschide/ Facultatea de Cotnariu” (*Contemporanul*, București, an II, 1982-1983, p. 15).

⁴⁷ Hans Rogger, Eugen Weber (coord.), **Dreapta europeană. Profil istoric**, București, Editura Minerva, 1995, p. 391.

legislativă a acestora, întrucât blocau ascensiunea elementului autohton⁴⁸

Un alt moment foarte important al carierei politice a lui A.C. Cuza a fost, desigur, activitatea sa în Partidul Naționalist Democrat, alături de marele istoric Nicolae Iorga. Din cauza deosebirilor de vederi asupra conduitei politice a formațiunii menționate, dar și a divergențelor existente între cei doi privind problema evreiască, A.C. Cuza, adeptul unei atitudini mai tranșante, după mai multe tentative de separare a părăsit definitiv partidul în 1920. În paginile ziarului *Naționalistul* din 1 octombrie 1922 se relatează momentul 7 aprilie 1920, când A.C. Cuza s-a separat politic de N. Iorga. După o perioadă de *expectativă* în care cei doi oameni politici au avut contacte sporadice și au sondat diverse alternative politice (profesorul ieșean a contribuit la nașterea Ligii Poporului), facțiunea de la Iași l-ar fi proclamat președinte al partidului pe A.C. Cuza și l-ar fi exclus pe marele istoric⁴⁹.

După cum consemnam mai sus, înființarea Ligii Poporului în aprilie 1918, l-a găsit pe A.C. Cuza printre membrii fondatori alături de Alexandru Averescu, Constantin Argetoianu, Matei Cantacuzino și Grigore Filipescu, dar micile fricțiuni dintre profesorul ieșean și Argetoianu, ca și lipsa de atitudine politică a generalului, l-au îndepărtat destul de repede de această formațiune foarte populară, dealtfel, după terminarea războiului.

Încă din timpul luptei politice alături de reputatul istoric N. Iorga, în jurul lui A.C. Cuza se formează un nucleu de intelectuali cu vederi naționaliste și cu reale calități propagandistice. Amintim, în acest cadru, pe profesorul de la Facultatea de Medicină, Corneliu Șumuleanu, pe profesorul de Etică și Pedagogie, Ion Găvănescul, pe profesorul de germană de la Huși, Ion Zelea Codreanu, pe inginerul Bejan, arhitectul-șef al orașului Iași. După ruptura politică dintre N. Iorga și A.C. Cuza, gruparea de la Iași, coordonată de A.C. Cuza, a urmat linia politică relevată de acesta din urmă și au înființat Partidului Naționalist Democrat - Creștin⁵⁰. Totuși, gruparea naționalistă democrat-creștină era o organizație mai mult regională, cu simpatizanți doar din Iași și alte orașe și târguri ale Moldovei. Pentru a da o altă dimensiune programului său politic naționalist-creștin, în ianuarie 1922, împreună cu profesorul N.C. Paulescu, Cuza a pus bazele Uniunii Național-Creștine⁵¹. Programul noii grupări, organizate la nivel național, prevedea „lupta cu toate mijloacele legale pentru sprijinirea intereselor economice, politice și culturale ale românilor”⁵² și denunța marea eroare a guvernanților cu privire la acordarea de drepturi cetățenești populației evreiești. Totodată, se sublinia că simpla împroprietărire fără acordarea mijloacelor de muncă a pământului și fără o bază sigură de desfacere a produselor favorizează specula intermediarilor evrei. De asemenea, se menționa faptul că votul universal folosește numai evreilor și că această problemă extrem de importantă pentru România (problema evreiască) se putea rezolva doar prin expulzarea israeliților din țară⁵³. În fruntea Comitetului de conducere al Uniunii se aflau: A.C. Cuza, N.C. Paulescu, Ion. Z. Codreanu, C. Șumuleanu, Alex. Naum și principesa Constanța Ghica (mama lui Grigore și Alexandru, colegi ai lui Corneliu Zelea Codreanu la Liceul Militar de la

⁴⁸ **Ibidem.**

⁴⁹ Vezi *Naționalistul*, Iași, an IX, nr. 7 din 1 octombrie 1922.

⁵⁰ Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, **Viața politică în România 1918-1921**, Editura Politică, 1971, p. 270.

⁵¹ *Apărarea națională*, București, an I, nr. 1, 1 aprilie 1922, p. 1.

⁵² **Ibidem.**

⁵³ **Ibidem.** Vezi și Jean Ancel, **Contribuții la istoria României**, vol.I/1, București, Editura Hasefer, 2001, p. 24.

Mănăstirea Dealu și mai apoi la Facultatea de Drept din Iași). Se observă că în Comitetul respectiv apar toți prietenii politici ai lui A.C. Cuza, foști partizani ai acestuia din perioada coabitării politice alături de N. Iorga⁵⁴.

Peste câteva luni, în aprilie 1922 s-a lansat organul de presă al Uniunii Național Creștine. Oficiosul de partid purta titlul de *Apărarea Națională*, fiind principalul ziar al naționalismului-creștin și prima publicație din România care a avut pe frontispiciu svastica. Finanțarea ziarului era asigurată de N.C. Paulescu, copreședinte al formațiunii național-creștine⁵⁵.

Gruparea politică condusă de A.C. Cuza avea și o componentă studentească reductabilă. Odată cu mișcările studentești naționaliste, apărute la Universitatea ieșeană pentru a contracara organizațiile comuniste, mai mult sau mai puțin camuflate sub forma unor asociații studentești, în prim-planul acțiunilor studentești, se va situa studentul de la Facultatea de Drept, Corneliu Zelea Codreanu⁵⁶. A.C. Cuza era nașul de botez al lui Corneliu, fiul profesorului Ion Zelea Codreanu, vechi combatant naționalist din perioada *mariajului* politic dintre Iorga și Cuza. Corneliu Zelea Codreanu a constituit inițial Cercul studentesc „Ștefan Vodă”, apoi devenise președintele Societății Studenților în Drept, iar mai târziu, la 20 mai 1922, cu scopul de a fortifica mișcarea naționalistă, discipolul lui A.C. Cuza, Corneliu Zelea Codreanu, a pus bazele *Asociației Studenților Creștini*. Noua organizație își propunea să-i adune pe toți studenții care manifestau o atitudine naționalistă, antibolșevică. În activitatea sa de organizare a studenților, Codreanu a fost, sprijinit și îndrumat de către Cuza și Șumuleanu care, de pe poziția lor de profesori universitari, puteau acorda girul moral-patriotic tuturor manifestărilor derulate în cadrul acestor asociații studentești⁵⁷. După spusele lui Codreanu, după o scurtă perioadă de timp, toată activitatea studentească va gravita în jurul noii societăți, care s-a impus prin dinamism și consecvență naționalistă în fașa vechii structuri a Centrului Studentesc Iași. Conducere Centrului Studentesc Iași era, de altfel, monopolizată de un grupuscul compus din studenți cu vederi de stânga (Timotei Marin, Th. Văscăuțeanu, Mihail și Ipolit Derevici), susținuți de Rectorat⁵⁸.

În condițiile anului 1923, după declanșarea mișcărilor studentești sub lozincă *numerus clausus* și în strânsă conexiune cu dezbaterile Adunării Constituante de la București, unde se discuta acordarea de drepturi politice largite minorității evreiești, A.C. Cuza a hotărât înființarea unei noi formațiuni politice, care să creeze cadrul general de exprimare a tuturor asociațiilor și grupărilor naționaliste. Constituită la 4 martie 1923, Liga Apărării Naționale Creștine își datorează existența și doctrina, discursului naționalist și notorietății politice a lui A.C. Cuza și sprijinului politic substanțial acordat de o serie de personalități universitare (Corneliu Șumuleanu, Ion Găvănescul, Traian Brăileanu, N.C. Paulescu, Ion Cătuneanu). Înființarea propriuzisă a parcurs mai multe etape. Într-o primă fază, în cadrul unui serviciu religios desfășurat la Mitropolie s-au sfințit 70 de steaguri ale noii formațiuni în fața unei asistențe formate din 10.000 de oameni veniți din toată Moldova⁵⁹. A doua fază s-a

⁵⁴ Vezi G. Asandului, *op.cit.*, p. 190-191.

⁵⁵ *Ibidem*, p. 191.

⁵⁶ Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, *România după Marea Unire*, vol. II/1, p. 144-145.

⁵⁷ Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, vol. I, p. 49 și urm.

⁵⁸ *Ibidem*, p. 60-61.

⁵⁹ G. Asandului, *op.cit.*, p. 191-192.

derulat la Universitatea din Iași unde, cu prilejul cinstirii memoriei unor mari personalități culturale (Simion Bărnuțiu, M. Kogălniceanu), în aula Universității, a avut loc ședința solemnă de constituire a Ligii⁶⁰. A treia fază s-a petrecut în sala Bejan, când adunarea prezidată de generalul în rezervă Ion Tarnovschi, l-a ales președinte al noii formațiuni politice pe profesorul universitar A.C. Cuza⁶¹. Noua grupare politică a avut de la început concursul unui segment important al studențimii, fapt ce a asigurat un spirit activ, radical. Odată cu sfințirea celor 70 de steaguri (pe fundal negru, chenar tricolor și zvastică la mijloc), „a aderat la Ligă întreaga studențime naționalistă din Bucovina, Basarabia și Moldova”⁶².

Actul constitutiv al Ligii Apărării Naționale Creștine era, de fapt, un jurământ de credință față de elementele definitorii și de consistență istorică ale națiunii române (Biserică și Monarhie), față de simbolurile distincte ale noii formațiuni. Organele de Siguranță au urmărit cu interes procesiunea organizată la Catedrala Mitropoliei din Iași, sfințirea drapelului și legământul depus de membrii fondatori:

„Act de jurământ în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh

Astăzi, duminică 4 martie 1923, în catedrala Sfintei Mitropolii a Moldovei din Iași, asistând la oficierea serviciului divin, a parastasului întru pomenirea ostașilor români căzuți pe câmpul de luptă pentru apărarea nației și pentru libertatea și unirea nației românești.

Subsemnații profesori și studenți ai celor patru Universități: Iași, București, Cluj, Cernăuți și cetățeni delegați ai județelor României unite, ne-am constituit în Liga Apărării Naționale Creștine și după sfințirea drapelului am depus acest jurământ în fața altarului.

Jurăm credință sfintei Biserici a lui Iisus Christos, pe a cărui învățătură divină se va putea stabili pacea între nații.

Jurăm credință regelui României, care este întruchiparea dreptului la viață a nației românești și simțământului strămoșesc.

Jurăm credință drapelului Ligii Apărării Naționale Creștine cu semnul zvasticii, care este simbolul străvechii noastre dăinuiri, a voinței noastre de a ne păstra legea fără atingerea nației, fără amestec și pământul, fără împărțirea lui cu nimeni.

Așa să ne ajute Dumnezeu!”⁶³

A.C. Cuza și L.A.N.C. se impun în peisajul politic de după primul război mondial, în prima decadă interbelică, drept vectorii principali ai naționalismului românesc. Oficiul formațiunii a rămas ziarul *Apărarea Națională*, iar programul grupării cuziste, denumire atribuită Ligii în epocă, formula teze cu caracter general specifice, de altfel, și altor grupări politice. Elementul de noutate consta în abordarea

⁶⁰ **Ibidem.**

⁶¹ Corneliu Zelea Codreanu, **Pentru legionari...**, pp. 118-120. Vezi și nota Serviciului Special de Siguranță din 5 martie 1923 în **Totalitarismul de dreapta în România. Originii, manifestări, evoluție** (coord., Ioan Scurtu), vol. I, București, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, 1996, p. 113.

⁶² **Totalitarismul de dreapta în România**, p.113. Dacă raportul agenților de Siguranță vorbește de „sfințirea” a 70 de steaguri și, deci, înființarea a toată atâtea unități județene ale L.A.N.C., Codreanu în **Pentru legionari**, indică doar 40 de steaguri. În consecință, înclinăm să acordăm credit lucrării memorialistice semnate de liderul legionar și considerăm că raportul Siguranței Generale este ușor exagerat.

⁶³ **Ibidem**; Armin Heinen, **op.cit.**, p.112. Istoricul german confirmă faptul că Liga a „reunit profesori și studenți ai celor patru universități și delegații din 42 de județe”; Dana Beldiman, Corneliu Beldiman, **Dreapta românească. Elemente de organizare militară**, în *Arhivele totalitarismului*, București, an VIII, nr. 1-2, 2000, p. 34-35. Autorii expun jurământul depus de membrii L.A.N.C..

virulentă a „chestiunii evreiești”⁶⁴, considerată vitală pentru societatea românească și de rezolvarea căreia depindea propășirea și viitorul statului român⁶⁵. Principiile de bază ale noii formațiuni vizau: „apărarea regalității și a monarhiei constituționale”, „educația națională și creștină”, „recunoașterea ortodoxiei ca principală religie în statul român”, „combaterea luptei de clasă” și „rezolvarea problemei evreiești”, preconizată prin „eliminarea completă și neîntârziată” a acestora din viața politică, socială și, mai cu seamă, economică a țării. Programul L.A.N.C. prevedea revenirea la articolul 7 din vechea Constituție, limitarea locurilor unde se puteau așeza evreii, *numerus clausus* raportat la toate domeniile de activitate, soluționarea revendicărilor mișcării studentești și redeschiderea universităților⁶⁶. Liga propunea, totodată, o serie de acțiuni ale maselor prin organizare de conferințe la orașe și sate, de manifestări religioase, culturale și sportive, înființarea de asociații cooperatiste și bănci rurale, încurajarea înființării de școli profesionale de comerț și meserii, sprijinirea întreprinderilor românești prin acțiuni politice și parlamentare, prin publicații, pentru „trezirea conștiinței și energiilor naționale-morale și religioase”⁶⁷.

L.A.N.C. a afișat și dezvoltat o simbolică aparte, absolut originală în peisajul propagandistic al vremii. O analiză atentă a recuzitei cuziste, ne întărește convingerea că întregul arsenal de steaguri, icoane, insigne, prapori etala un sincretism național-religios cu valențe atât creștine cât și păgâne. Svastica a fost adoptată ca simbol oficial al Ligii în 1923, dar în scrierile doctrinare ale lui A. C. Cuza aflăm explicații, încă de la 1910, referitoare la vechimea și conotațiile magico-religioase ale zvasticii pe teritoriul carpato-danubiano-pontic. Interesul profesorului ieșean privind zvastica, a devansat în timp adoptarea de către naziști a acestui semn distinctiv. El arăta că semnul zvasticii apare pe patrafirul preoților, pe acoperământul sfințelilor moaște și chiar la icoana Maicii Domnului de la Mitropolia din Iași. A.C. Cuza arăta că: „Svastica este în legătură cu cultul solar și apare în acele țări în care a trăit *rasa pelascică*, pe care o găsim la începuturi în țările noastre” și că este „semnul distinctiv al rasei arice și în special al ramurei tracilor, din care ne tragem prin daci”. Pentru a anula orice eventuală acuzație de mimetism sau legătură cu național-socialismul german, profesorul ieșean preciza că prin vechimea ei pe meleagurile noastre „Svastica este, dar, în primul rând a noastră, românească, prin descendență din arii, traci și daci”, iar faptul că L.A.N.C. a adoptat acest simbol, subliniază legătura cu trecutul dar și imperativul păstrării identității naționale pe viitor⁶⁸.

Conducerea L.A.N.C. era asigurată de Consiliul Central, Marele Consiliu și Marea Adunare Națională (organisme la nivel central); de Inspectoratul regional și Adunarea regională (organe ale partidului cu autoritate asupra unităților teritoriale mari, provincii și regiuni); organele la nivel județean (Președintele organizației pe județ, sprijinit de un Consiliu județean și o Adunare județeană); organe comunale formate din Președinte, Consiliu și Adunare, toate cu atribuții locale⁶⁹.

Pentru a răspândi cu succes dezideratele noii formațiuni politice, liderii și

⁶⁴ Dimitrie P. Pascu, **A.C. Cuza, economist și doctrinar al naționalismului**, București, 1937, p. 33-34.

⁶⁵ Armin Heinen, **op.cit.**, p. 112.

⁶⁶ **Ibidem**.

⁶⁷ A.C. Cuza, **Călăuza bunilor români**, ed. a III-a, Iași, Institutul de Arte Grafice și Editură „Presa Bună”, 1927, p. 27.

⁶⁸ Idem, **Învățătura lui Iisus, Iudaismul și teologia creștină**, Iași, Editura „Ligii Apărării Naționale Creștine”, 1925, p. 33-34. Vezi și G. Asandului, **op.cit.**, p. 193.

⁶⁹ Idem, **Călăuza bunilor români...**, p. 27. Vezi și Gabriel Asandului, **op.cit.**, p. 196.

sustinătorii Ligii au organizat un adevărat aparat propagandistic, format din ziare și reviste dar și un bine pus la punct sistem de distribuție, în special la sate, unde presa ajungea mai greu. În primul rând subliniem activitatea publicistică și doctrinară a ziarului *Apărarea națională* (București), oficiosul central al L.A.N.C., dar menționăm și alte organe de presă, care au contribuit la afirmarea politică a noii grupări naționaliste: *Naționalistul* (Iași); *Înfrățirea românească* (Cluj); *Unirea* (Craiova); *Deșteaptă-te române* (Ploiești); *Solidaritatea creștină* (Brăila); *Lupta națională*, *L.A.N.C.-ea*, *Sentinela* (Focșani); *Chemarea* (Botoșani) *Frăția creștină* (Galați); *Strălucitorul* (Constanța); *Ogorul nostru* (Turnu Severin); *Voința poporului* (Arad)⁷⁰.

Așa cum s-a exprimat încă de la constituire, L.A.N.C. se dorea „o tovarășie frățescă, de luptă și nu de partid”⁷¹ și realiza cadrul politic pentru eventuale colaborări sau fuziuni. În ideea consolidării noii formațiuni, s-au făcut eforturi pentru a se apropia de alte grupări cu ideologie apropiată. Marea notorietate politică de care se bucura A.C. Cuza, îl recomanda drept liderul cel mai indicat pentru reunirea tuturor grupărilor naționaliste, în cadrul unui organism politic mult mai vizibil în peisajul vieții publice românești. Astfel, la 10 septembrie 1925, conducerea L.A.N.C. a demarat negocieri cu liderii unor grupări naționaliste apropiate ca ideologie. La 18 septembrie 1925 a avut loc fuziunea prin absorbție dintre L.A.N.C., Acțiunea Românească (grup politic transilvănean de tendință maurrasiană), Fascia Națională Română⁷² și Societățile Arcășești din Bucovina⁷³. Formațiunile care au fuzionat cu L.A.N.C. avuseseră o existență efemeră și erau slab reprezentate în teritoriu. Întreaga activitate se baza pe conferințele și întrunirile publice organizate de câteva grupuri de inițiativă, dar fără prea mare impact asupra opiniei publice. După absorbția lor, A.C. Cuza a fost recunoscut ca președinte, iar funcțiile de vicepreședinți au fost ocupate de prof.dr. Nicolae Paulescu, prof.dr. Corneliu Șumuleanu și prof.dr. Valer Pop⁷⁴.

Ca număr de membri, organizare și distribuție în teritoriu, Fascia Națională Română a fost cea mai importantă grupare din cele care au fuzionat prin absorbție cu L.A.N.C. Înainte de celebrul marș asupra Romei, fascismul a devenit sursă de inspirație și pentru un grup de intelectuali clujeni, care înființează o asociație numită *Movimento nazionale fascista italo-romeno*, grație eforturilor susținute a Elenei

⁷⁰ *Apărarea națională*, București, an III, nr. 1, 15 noiembrie 1925, p. 1. Vezi și G. Asandului, **op.cit.**, p.199.

⁷¹ *Naționalistul*, Iași,, an XIII, nr.1 din 15 noiembrie 1925.

⁷² G. Asandului, **op.cit.**, p. 200.

⁷³ **Idem**. Cooptarea liderilor *arcașilor* bucovineni de către Liga cuzistă și mai apoi de către Legiune este consemnată și de preotul Ion Dumitrescu-Borșa în lucrarea sa memorialistică **Cal troian intramuros**, București, Editura Lucman, 2005, p. 42. De altfel, Sebastian Erhan, *căpitan* de arcași bucovineni este unul din liderii legionari de frunte ai Mișcării (cf. Petre Pandrea, **Jurnal de filozofie politică. Memorii penitenciare**, București, Editura Vremea, 2001, p. 204). Vezi și Dana Beldiman, Corneliu Beldiman, **op.cit.**, p. 34-35. De asemenea prezența societăților arcașești bucovinene în cadrul manifestărilor legionare este semnalată și de poetul Dumitru Leontieș. Cu prilejul unei vizite a lui Corneliu Codreanu la Câmpulung, pentru primirea *Căpitanului* s-au adunat „câteva sute de legionari, în frunte cu șeful județului, avocat și comandant legionar-ajutor Lazăr Sagin, având lângă el pe comandant-ajutor Sebastian Erhan, un țaran cât un munte, șeful arcașilor din județul Câmpulung și figura legendară” (cf. Dumitru Leontieș, **Cum l-am cunoscut pe Căpitan, în Mărturiile despre Legiune. Patruzeci de ani de la întemeierea Mișcării Legionare (1927-1967)**, Rio de Janeiro, Editura Dacia, 1967, p. 106.

⁷⁴ G. Asandului, **op.cit.**, p. 200. Vezi și **Actul de unire**, semnat de cei 26 de reprezentanții Fasciei, Acțiunii și ai Ligii, care hotărâu „contopirea” Fasciei și Acțiunii în cadrul L.A.N.C., sub conducerea profesorului Cuza (Gh. Pop, **Caracterul antinațional și antipopular al activității Partidului Național Creștin**, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1978, p. 52.

Bacaloglu, o ziaristă stabilită în Italia. La sfârșitul anului 1922 s-a constituit F.R.N., care a avut inițial mai multe nume: *Liga Națională* sau *Salvatorii Patriei*. Adepții Elenei Bacaloglu au aderat la organizația *Salvatorii Patriei* și împreună au întemeiat Fascia Națională Română⁷⁵. Fondatorii formațiunii erau: dr. D. Pădeanu, ziaristul Titus Panaitescu Vifor, maiorul Gh. Băgulescu de la Școala de război, Gh. Lungulescu, ofițer în rezervă, Vasile Spătaru, ing. D. Rădulescu⁷⁶. Publicat în 1924, programul Fasciei prevedea un standard de viață mai ridicat, loialitate față de Monarhie, expulzarea străinilor intrați în țară după 1914, eradicarea corupției, măsuri de instruire și înființarea de cooperative agricole pentru creșterea randamentului în agricultură⁷⁷. Adoptarea modelului italian, bazat pe dinamica autorității de stat⁷⁸, i-a condus pe liderii Fasciei române la concluzii antiparlamentare și antidemocratice. Ei militau pentru desființarea Parlamentului și instituirea unei dictaturi naționaliste, din cauză că atât forul legislativ, cât și puterea executivă erau înfeudate grupurilor de interese, care au sprijinit obținerea mandatelor și a majorităților și că întreaga politică de partid era substituită intereselor imediate, electorale⁷⁹. Fascia Națională Română a avut filiale în mai multe orașe din țară: București, Timișoara, Arad, Cluj, Focșani, Iași și Câmpulung Moldovenesc și număra în jur de 1.500 de membri, recrutați, mai cu seamă dintre studenți, funcționari și militari⁸⁰.

În 1919 s-a constituit la Cluj organizația naționalistă *Frăția de cruce*, condusă de avocații Amos Frâncu și Liviu Ghilezan⁸¹. Tot la începutul deceniului trei s-a întemeiat în orașul de pe Someș „Acțiunea Național-Creștină”, din inițiativa profesorilor universitari I. Cătuneanu, A. Ciorța, Iuliu Hațieganu, a avocatului Em. Vasiliu-Cluj și a unui grup de studenți în frunte cu Ion Moța, președintele Centrului Studentesc „Petru Maior”⁸². În 1922, Frăția de Cruce a fuzionat prin absorbție cu Acțiunea Național-Creștină. Noua formațiunea încerca să imite într-o formă extrem de clară modelul dreptei franceze, statuat doctrinar de contribuțiile lui Ernest Renan, Maurice Barrés, Ch. Maurras, Georges Valois⁸³. Apropierea „Acțiunii Naționale” de la Cluj de formațiunea cuzistă, a fost sprijinită și de grupul de studenți naționaliști clujeni, în frunte cu Ion. I. Moța. Tânărul lider de la Cluj intră în contact cu organizațiile ieșene și în special cu profesorul Cuza și cu șeful studenților naționaliști, Corneliu Codreanu, în timpul mișcării *numerus clausus*. Unii dintre liderii studențimii clujene se vor transfera la Universitatea din Iași, pentru a continua activitatea politică în noile structuri: L.A.N.C. și mai târziu Legiunea Arhanghelul Mihail (Corneliu Georgescu, Ion Banea, Ion Eremeiu).

Apariția oarecum forțată, evoluția scurtă și impactul precar în societatea românească a acestor organizații, demonstrează că tentativele de imitare a formațiunilor de dreapta occidentale au fost sortite eșecului. După marea criză

⁷⁵ **Totalitarismul de dreapta în România...**, p. 316; Armin Heinen, **op.cit.**, p. 107-108.

⁷⁶ G. Asandului, **op.cit.**, p. 200.

⁷⁷ Armin Heinen, **op.cit.**, p. 1008. Vezi și Dragoș Zamfirescu, **Legiunea Arhanghelul Mihail de la mit la realitate**, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 51.

⁷⁸ Dragoș Zamfirescu, **op.cit.**, p. 46

⁷⁹ **Ibidem.**

⁸⁰ Armin Heinen, **op.cit.**, p. 201. G. Asandului, **op.cit.**, p. 201.

⁸¹ **Totalitarismul de dreapta în România**, p. 181-185.

⁸² Corneliu Z. Codreanu, **Pentru legionari**, p. 123.

⁸³ Vezi Guy Hermet, **Istoria națiunilor și a naționalismelor în Europa**, Iași, Institutul European, 1997, p. 157-163 (ediția originală, Paris, Editions de Seuil, 1996).

economică și în special după afirmarea național-socialismului în Germania, tentația de a copia modelul german, mai ales, a reapărut. În viața politică românească apare chiar un Partid Național-Socialist, condus de colonelul Ștefan Tătărescu. Fuziunea L.A.N.C. cu gruparea politică a lui Octavian Goga, imprimă un nou ritm organizațional, de inspirație nazistă Partidului Naționalist Creștin, rezultat în urma înțelegerii politice dintre Goga și A.C. Cuza⁸⁴. În acest moment se conturează și interesul crescând al unor cercuri politice de la Berlin față de unele formațiuni politice românești⁸⁵.

Evoluția formațiunii cuziste în anii '20, se racordează, sub aspectul activismului politic, la frământările și mișcările studențești apărute la Iași și Cluj, organizate, mai apoi, de un grup de tineri energici și foarte hotărâți în frunte cu Corneliu Codreanu, Ion I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Ion Banea ș.a. Mediatizarea așa-numitului „complot studențesc”, soldat cu arestarea și detenția grupului lui Codreanu la închisoarea Văcărești, procesul și achitarea *conspiratorilor*, a contribuit la creionarea unei aure de erou și de neîmpăcat luptător naționalist lui Codreanu, dar s-a realizat, evident, și un transfer imens de popularitate către profesorul A.C. Cuza și formațiunea sa, recunoscut fiind rolul de mentor și de doctrinar al Profesorului. În această perioadă se ia hotărârea construirii unui cămin studențesc pentru studenții naționaliști. Necesarul de cărămizi avea să fie asigurat prin muncă voluntară prestată de studenții organizați de Codreanu. Astfel iau ființă cărămidăria de la Ungheni și tabăra de muncă de la grădina doamnei Ghica din Copou-Iași, care avea rolul să deservească tabăra de la Ungheni. Supravegheați îndeaproape de prefectul de poliție Constantin Manciu, provocați permanent de agenți, supuși la tratamente vexatorii (arestări, bătaii, umilințe), studenții intră în conflict deschis cu Manciu, considerat artizanul tuturor ingerințelor. Tensiunile dintre tineri și autorități au declanșat o anchetă a ministrului de Interne, care a confirmat abuzurile prefectului și în consecință, se aștepta demiterea lui. Atmosfera a fost însă inflamată de decorarea și numirea onorifică a prefectului drept „Comandor al Coroanei” și avansarea subalternilor săi pentru „merite deosebite”. Conturându-se ideea complicității guvernului la actele de samavolnicie ale autorităților locale ieșene, și mai ales zvonul că Manciu nu va plăti pentru abuzurile sale, în timpul procesului studentului Comârzan, constituit în parte vătămată împotriva prefectului, Corneliu Codreanu, avocat al acuzării, îl împușcă pe Manciu pe treptele Tribunalului, în urma unei altercații verbale violente între cei doi. Incidentul de la Iași, contrar așteptărilor, conduce spre creșterea simpatiilor populare la adresa lui Codreanu și a notorietății acestuia și nicidecum la oprobriul public. Cauzele acestui tragic deznodământ, motivațiile complexe expuse de inculpat în timpul procesului, mutat de la Iași la Focșani și mai apoi la Turnu Severin (considerat drept un fief electoral al guvernului liberal, ar fi trebuit să asigure influențarea judecătorului și a juraților în sensul condamnării), amplele demonstrații de solidaritate cu acuzatul, depozițiile vehemente ale martorilor apărării și în final achitarea lui Codreanu, toate aceste elemente au determinat declanșarea unui puternic val de simpatie pentru mișcarea politică a profesorului Cuza, beneficiarul imediat al *turbulențelor* tinerilor săi adepți.

Pe fondul popularității crescânde a lui A. C. Cuza și a formațiunii sale în urma ultimelor evenimente, în septembrie 1925, după cum am relatat mai sus, are loc

⁸⁴ Armin Heinen, *op.cit.*, p. 102, 228-229.

⁸⁵ *Ibidem*, p. 234-238.

fuziunea L.A.N.C. cu două grupări naționaliste cu program și ideologie asemănătoare: Acțiunea Națională Română și Fascia Națională Română. Tot în toamna lui 1925, însă, au loc primele fricțiuni între Codreanu și profesorul Cuza, pe fondul unor divergențe privind tactica și strategia de organizare, funcționare dar mai ales de exprimare și activitate politică efectivă a Ligii. În esență, diferendurile între mentor și discipol, se circumscriu disputei privind locul și rolul doctrinarului și conferențiarului în raport cu organizatorul și activistul. Dacă A.C. Cuza era admirabil ca ideolog al mișcării, Codreanu era un excelent organizator de teren. Dacă profesorul Cuza dorea afirmarea ideii naționale în limitele descrise de Constituția de la 1923 și în cadrul luptei parlamentare, utilizând metodele tradiționale confirmate de confruntările politice antebelice (întruniri publice, conferințe, constituirea de asociații și societăți cultural-religioase și sportive, sprijinirea înființării de bănci și întreprinderi românești), Codreanu afișa frecvent rezerve privind regimul parlamentar și era un vehement acuzator al carențelor democrației românești⁸⁶. El voia o mișcare structurată cvasi-cazon, cu o ierarhie bine stabilită și liber asumată, o mișcare rezultată în urma unui proces interior de conștientizare a „pericolelor” ce pândesc societatea românească și, totodată, un curent novator și regenerativ al vechilor virtuți românești. Este foarte adevărat că și instrumentele de propagandă preconizate de A.C. Cuza au fost larg utilizate mai târziu de Mișcarea Legionară, cu precădere în anii '30 (întruniri publice, presă, conferințe organizate în special de intelectualii grupați în cuiburile Grupului „Răzleți”, sau în cuibul „Axa”, Comerțul Legionar, Cooperativa de Consum Legionar, întreprinderea fraților Manoilescu de la Șoreceni cu personala muncitor eminentamente legionar ș.a). Diferențele constau în maniera de abordare a acestor probleme. Inițiativa legionară depășesc stadiul de proiect și confirmă, în cele mai multe cazuri, seriozitatea asumării programului și finalității sociale (construirea de școli, cantine, sanatorii și biserici).

Participarea L.A.N.C. la alegerile parlamentare din 25 mai 1926, a confirmat în principiu, existența unui electorat predisus acordării voturilor curentului naționalist-antisemit. Pe întreaga țară, Liga obține 124.778 de voturi, reprezentând 4,76% și zece locuri de deputat⁸⁷. Majoritatea voturilor este recoltată din județele din Moldova, unde s-a făcut simțită propaganda cuzistă și unde exista o minoritate evreiască apreciabilă și destul de activă, fapt care ar explica frustrările populației românești și în replică, receptarea la scară largă a mesajului naționalist-creștin și deci canalizarea votului spre L.A.N.C. Deși au fost depuse liste în toate județele basarabene, în condițiile existenței unei comunități evreiești poate mult mai active în comerț, industrie, activități bancare decât în Vechiul Regat, aspect care la prima vedere ar acredita o acută sensibilizare a populației românești la retorica antievreiască, totuși, gruparea cuzistă a obținut rezultate irelevante. Cauzele popularității precare a Ligii, țineau în primul rând de slaba organizare și propagandă a filialelor basarabene, dar și de neglijarea evidentă a activității politice din partea forurilor conducătoare de la Iași. Totodată, minoritatea evreiască mult mai bine organizată în societăți cultural-religioase și sportive, gen Liga Culturală Evreiască și Maccaby Chișinău, era capabilă de rezistență și chiar *contraofensivă* la acțiunile de propagandă antisemită. Posibil ca în această fază, populația să fi fost timorată de unele acțiuni de intimidare-provocare orchestrate de minoritarii evrei. Astfel, menționăm tulburările ivite la finele anului

⁸⁶ Corneliu Z. Codreanu, **Pentru legionari**, p. 282-291.

⁸⁷ **Ibidem**, p. 273.

1926, când o delegație studențească din toate centrele universitare ia hotărârea să viziteze Basarabia și Chișinăul la invitația expresă a Î.P.S. Arhiepiscop Gurie, întrucât la 8 noiembrie același an se înființase Facultatea de Teologie la Chișinău⁸⁸. În acest context, după cum informează o notă-sinteză a Direcției de Poliție și Siguranță, remisă Ministerului Afacerilor Externe, mai mulți tineri evrei, membri ai organizațiilor amintite, au așteptat garnitura de tren cu studenții în gările de pe traseul Iași-Chișinău, proferând injurii la adresa studenților naționaliști. Raportul sesizează caracterul periculos, paramilitar al Asociației Maccaby „... care sub formă de asociație sportivă pregătește tineretul evreiesc pentru rezistență, agitație și chiar luptă împotriva populației creștine” și că, realmente reprezintă chiar „...puterea armată a evreilor iar Liga Culturală Evreiască are un caracter conspirativ” și că „ascunde idei, planuri și acțiuni subversive”, fiind implicată în toate acțiunile „teroriste și comuniste care s-au făcut în decurs de nouă ani în această provincie”⁸⁹. Nota informativă mai arată că: „Atitudinea provocatoare și agresivă a evreilor se datorește și faptului că au fost încurajați chiar de elementele subversive de peste Nistru care au găsit un nou prilej de agitație”, prezentând ca argument capturarea, la 9 decembrie 1926, a unui transport de arme și muniții făcut cu barca peste Nistru, din Ucraina sovietică. Armamentul ușor, specific luptelor de stradă și activității în clandestinitate (revolvere și cartușe), era destinat „elementelor subversive evreiești din Chișinău, care se pregăteau în vederea unor eventuale ciocniri cu studenții anunțați a reveni în Chișinău, în ziua de 10 decembrie 1926”⁹⁰.

La Chișinău, după oficierea slujbei religioase și după dineul oferit de mitropolit, delegația studențească a vizitat mai multe instituții publice din oraș, fiind continuu apostrofată de grupuri de evrei, iar la plecare, în gara Chișinău au fost atacați și chiar răniți⁹¹. Incidentele au continuat pe drumul de întoarcere spre Iași. În gara Vistierniceni, un alt grup de tineri evrei a tras cu revolverele în vagoanele ocupate de studenți, iar în gara Călărași, „oraș eminentemente evreiesc”, a izbucnit o adevărată încăierare, între un grup de evrei „înarmați cu ciomege și bolovani” și studenți care au coborât din tren și au ripostat. Busculada a avut drept urmări spargerea unor geamuri ale prăvăliilor – probabil evreiești – din gara Călărași și rănirea a patru studenți și doi evrei și este tratată în nota informativă ca reacție a studenților la „atitudinea permanent ostilă a evreilor, de modul cum au fost întâmpinați în Chișinău, unde prima dată veniseră în vizită la frații lor, indignați de atacul de la Vistierniceni, de rănirea însăși a conducătorului lor și de manifestările provocatoare a evreilor din Călărași atât la venirea, cât și la înapoierea lor prin această localitate”. Actele ostile au continuat și după plecarea studenților. Minoritarii evrei „cureierau în grupuri compacte străzile și terorizau pe locuitorii creștini” iar doi învățători – originari, se pare, din Vechiul Regat – au fost apostrofați cu lozinca „Jos România” și cu îndemnul de a pleca „din Basarabia cu tot cu Ferdinand al vostru, că altfel vă dăm noi afară”. La Chișinău, „evrei s-au dedat la o serie de acte de violență contra studenților din localitate, pe care

⁸⁸ Arhiva Serviciului Român de Informații (ASRI), fond „Diverse”, dosar 8441, f. 238-239, în **Totalitarismul de dreapta în România...**, p 585-586.

⁸⁹ **Ibidem**.

⁹⁰ **Ibidem**.

⁹¹ **Ibidem**, p. 588-589. Altercațiile din gara Chișinău s-au soldat cu doi răniți din tabăra studenților. Printre victime și Ilie Gârneață, șeful delegației, un vechi camarad al lui Codreanu, participant la toate agitațiile studențești de la începutul anilor '20 și la așa numitul „complot studentesc”, viitor membru fondator al Legiunii, și din 1936 comandant al Bunei Vestiri, alături de ceilalți „Văcăreșteni”.

fi pându noaptea pe la răspântiile străzilor și chiar în fața localului Facultății de Teologie, înarmați cu boxuri, cuțite, bastoane etc”⁹². Documentul emis de organele informative românești arată cu lux de amănunte, atitudinea provocatoare și violentă a unor minoritari evrei, indicând numărul și numele victimelor, profesia, domiciliul și contextul în care au fost agresati. Rigurozitatea cu care este concepută această notă-sinteză și rostul ei propriu-zis (servea Ministerului Afacerilor Străine, pentru o bună informare asupra situației, în condițiile unei puternice campanii externe de discreditare a României, în baza unor ridicole dezinformări referitoare la „atrocitățile antisemite din Basarabia”), impune o discuție mai amplă privind atitudinea diasporei și a organizațiilor evreiești față de evenimentele din decembrie 1926 și față de pretinsul antisemitism al autorităților române interbelice. Și în cazul semnalat la sfârșitul anului 1926, s-a făcut o intensă propagandă privind antisemitismul, violențele și pogromurile antievreiești⁹³. La o analiză mai atentă, mediul electoral dintre Prut și Nistru, datorită minorității evreiești bine reprezentate, oferea cadrul propice infiltrării și acțiunii propagandiștilor naționaliști. Permeabilitatea societății românești basarabene la infiltrarea discursului antisemit și existența unui orizont de așteptare bine conturat, grefat pe *chestiunea evreiască*, a suscitât interesul formațiunilor radicale de dreapta. Este adevărat că o abordare mai hotărâtă a organizării de filiale în județele de peste Prut, s-a efectuat după 1930, poate și din cauza crizei *statutarilor*, cu care s-a confruntat L.A.N.C. în anul 1927. Acesta este momentul în care, o serie de personalități ale partidului au fost excluse din Ligă de către A.C. Cuza, sau și-au dat demisia, constituind așa numita L.A.N.C.- Statutar. Acest grup politic întrunea vechi naționaliști și tovarăși de luptă și de idei ai lui A.C. Cuza: vicepreședintele L.A.N.C., profesorul Corneliu. Șumuleanu, Ion Zelea Codreanu, Valeriu Pop, dr. Haralamb Vasiliu, prof. Gh. Cârlan. Cei enumerați mai sus au protestat împotriva excluderii colegului lor, deputatul de Câmpulung, Paul Iliescu. Printre susținătorii grupului protestatar s-au situat de la începutul crizei generalul I. Macridescu, profesorul Traian Brăileanu de la Universitatea din Cernăuți, Hristache Solomon, profesorul I. Cătuneanu de la Universitatea clujeană⁹⁴.

Procentajul obținut de L.A.N.C. în alegerile din 1926, a fost considerat un real succes, dar în loc să-i ambiționeze pe liderii formațiunii în activitatea de organizare și propagandă, mai mult i-a demobilizat. Obținerea mandatelor de deputat, a condus la transformarea Ligii într-o formațiune parlamentară, oarecum împăcată cu noile perspective și cu noile arme politice pe care le oferea parlamentarismul. A.C. Cuza a revenit în Parlament, după o absență de câțiva ani, regăsindu-și forța și verva retorică obișnuită, dar neglijând activitatea organizatorică. Faptul că s-a uitat radicalismul inițial, că s-a renunțat la retorica vehement anti-politicianistă, putea să determine, diluarea discursului politic și în consecință o criză de proporții a Ligii, din perspectiva pierderii simpatiiilor electorale din fiefurile sale politice. Drept dovadă, în anul următor, 1927, gruparea avea să înregistreze un vizibil recul electoral prin pierderea a peste 50% din sufragiile obținute în 1926. Dacă în 1926, Liga obținuse 124.778 de voturi, în anul următor s-a reușit *recoltarea* a doar 52.481, respectiv 1,9% din sufragii⁹⁵.

⁹² *Ibidem*, p. 592.

⁹³ **Minorități naționale din România. 1918-1925**, p. 582-584

⁹⁴ Corneliu Z. Codreanu, **Pentru legionari**, p. 286-290.

⁹⁵ Marcel Ivan, **Evoluția partidelor noastre politice în cifre și grafice 1919-1932**, Sibiu, Editura și

Faptul că nu s-a reușit nici măcar atingerea pragului electoral de 2%, a accentuat tensiunile din cadrul Ligii. Neînțelegerile din sânul grupării existau demult în stare latentă. Liderii partidului aveau opinii diferite în raport cu modul și mijloacele de organizare și propagandă. A.C. Cuza era omul politic tipic perioadei în care s-a format și educat. Era fidel democrației parlamentare și se pronunța pentru lupta de idei, bazată pe propagandă și pe agitarea treptată a maselor. Alți lideri și reprezentanți ai L.A.N.C., au susținut necesitatea radicalizării mișcării⁹⁶. Momentul de criză este accentuat și de desprinderea tinerilor „Văcăreșteni”, în frunte cu Corneliu Z. Codreanu, care vor constitui, la 24 iunie 1927, Legiunea Arhanghelul Mihail, decisă a păstra o poziție echidistantă în raport cu cele două facțiuni din Ligă. Întemeierea Legiunii, consemna distanțarea nucleului dur, studențesc în frunte cu Corneliu Codreanu. Conflictul dintre generații, deosebiri de ordin tactic, neimplicarea lui A. C. Cuza în problemele organizatorice ale L.A.N.C., au creat o stare de nemulțumire și frustrare, peste care s-au suprapus rezultatele dezastruoase înregistrate la alegerile din 1927. Tinerii aderenți au fost primii care au sesizat carențele de organizare ale profesorului Cuza. Corneliu Zelea Codreanu fusese trimis la studii doctorale în Franța, la Grenoble, unde a aflat din epistolele vechilor camarazi de criza prin care trece L.A.N.C. Revenit în țară, Codreanu a încercat reconcilierea celor două grupări, inițiativă eșuată după cum el avea să afirme mai târziu, în cartea **Pentru legionari**. Modul cum a fost primit și tratat de către A.C. Cuza, i-a întărit convingerea lui Codreanu că, sciziunea s-a produs ca urmare a slăbiciunilor lui Cuza, a proastei comunicări dintre liderii Ligii, a lipsei coeziunii sufletești („lipsa de unitate sufletească”), fundamentală pentru existența unei organizații care era „înconjurată din toate părțile de ochi inamici, care încearcă să profite de orice neînțelegere internă”⁹⁷. Așadar, Codreanu îl acuza pe profesorul Cuza de proasta gestionare politică a crizei, fiindcă nu a făcut față acestei provocări, nu a reușit să elaboreze un plan de luptă coerent, fiind „incapabil de organizare, incapabil de educație tehnică și eroică, incapabil de a conduce forțe”⁹⁸. Tinerii activiști naționaliști conduși de Codreanu îi reproșau profesorului Cuza neimplicarea organizatorică și educațională, deși acesta era inegalabil sub aspect doctrinar și științific. Totodată, ei observau că A.C. Cuza n-a emis „directive în materie de acțiune” și nu a fost destul de abil să „netezească neînțelegerile și nepotrivirile” inerente oricărei organizații⁹⁹. Ulterior neînțelegerile de ordin tactic ivite în 1927 care au determinat retragerea *Văcăreștenilor* din Ligă, au evoluat spre adversități ireconciliabile în următorul deceniu interbelic. În **Cărticica șefului de cuib**, considerată adevărat *catehism* al vieții legionare, Codreanu indica formațiunea cuzistă drept principal vinovat de toate ingerințele și suferințele legionarilor¹⁰⁰.

Diminuarea influenței politice a L.A.N.C. și a profesorului Cuza după soluțiile anului 1927, sunt confirmate și în plan electoral prin insuccesele

---

tiparul Traffit&Drotleff, 1932, tabelul VII.

⁹⁶ Gabriel Asandului, **op.cit.**, p. 202.

⁹⁷ Corneliu Zelea Codreanu, **Pentru legionari**, p. 260-263; idem, **Circulări și manifeste, 1927-1938**, München, Colecția „Europa”, 1981, p. 2.

⁹⁸ Idem, **Pentru legionari**, p. 257-263. A se consulta îndeosebi subcapitolele **Primejdii ce pândesc o mișcare politică** și **Critica Conducătorului**.

⁹⁹ **Ibidem**.

¹⁰⁰ Idem, **Cărticica șefului de cuib**, București, 1933, p. 114.

înregistrate la alegerile generale din 1927 (52.481 voturi, respectiv 1,90 %) ¹⁰¹ și la alegerile din 1928 (32.273 voturi, adică 1,14%) ¹⁰². De exemplu, rezultatele electorale obținute de L.A.N.C. în circumscripțiile basarabene, arată că mesajul naționalist antisemit nu a fost bine receptat de populația votantă. Liga a depus liste în cinci județe, adjudecând procente precare, deși în trei județe a trecut de pragul electoral de 2%. La o primă analiză a distribuirii voturilor cuziste, în alegerile parlamentare din 1927, se observă o disproporție a voturilor acumulate de Ligă în județele din nordul și centrul Basarabiei (Bălți 3.634 și aproximativ 8%, Orhei 2.797, respectiv 6,72%, Lăpușna 1.119 adică 2,16%, Tighina 912 voturi, cu 2,12%), față voturile adjudecate în sud, la Ismail, județ cu o configurație etnică amalgamată (389 votanți și 1,10%) ¹⁰³. Aceiași proporție se păstrează și în anul electoral următor. Alegerile generale din decembrie 1928 reliefează o situație relativ bună a L.A.N.C. în județele nordice, (Orhei cu 4,18% și Bălți cu peste 7%), în raport cu scorurile electorale, în scădere, realizate în județele Tighina (1,33%) sau Soroca (0,5%), județ cu o organizație cuzistă foarte slabă față de filiala național-țărănistă, de exemplu. De altfel, Partidul Național-Țărănesc a fost principalul beneficiar electoral al alegerilor parlamentare din 1928, obținând o majoritate de excepție în contextul luptelor electorale interbelice. Tot în 1928 are loc *defecțiunea* organizațiilor cuziste din Chișinău și din județele Lăpușna și Cetatea Albă, fapt ce accentuează momentul de criză prin care trecea Liga cuzistă. Autorul sciziunii, Nicolae Negru, cel ce aderase la L.A.N.C. cu anumite rezerve, după cum arăta nota-sinteză, avea să declare, mai târziu, că oamenii de încredere din Basarabia ai profesorului Cuza au îmbrățișat antisemitismul doar „ca mijloc de căpătuială” ¹⁰⁴. În acest sens, N. Negru reconstituie Liga Creștinilor Basarabeni sub sloganul: „Jidanii în Palestina, hoții la pușcărie și nebunii la balamuc” ¹⁰⁵. Diferendurile și sciziunile apar și în condițiile în care autoritățile de poliție, siguranță și jandarmerie urmăresc pas cu pas, mișcarea naționalist-creștină, împiedicând-o să-și susțină activitatea de propagandă și organizare a filialelor.

Schimbările politice de anvergură de la începutul anilor '30 (revenirea pe tron a lui Carol al II-lea), dar și marea criză economică, au fost de rău augur pentru L.A.N.C., care nu a mai reușit să obțină rezultatele din 1926. Participarea la alegerile parlamentare din 1932 avea să readucă Liga într-o situație mai favorabilă pe plan electoral și parlamentar. Liga cuzistă a reușit să-și depășească rezultatele din 1926, obținând 159.107 voturi, adică 5,32%, după ce, în 1931, obținuse doar 113.863, adică 3,89% din numărul total de voturi ¹⁰⁶. Cu toate aceste succese electorale, L.A.N.C. a continuat să fie o formațiune insignifiantă pe scena politică românească, fără o influență determinantă în societatea românească.

¹⁰¹ *Monitorul Oficial*, nr. 153, din 14 iulie 1927.

¹⁰² *Monitorul Oficial*, nr. 283, din 19 decembrie 1928.

¹⁰³ *Monitorul Oficial*, nr. 153, din 14 iulie 1927.

¹⁰⁴ Cf. *Scutul Național*, Chișinău, nr. 47, din 25 octombrie 1931.

¹⁰⁵ *Vezi Actul Constitutiv, Statutele și Programul Ligii Creștinilor Basarabeni*, Chișinău, 1928.

¹⁰⁶ Marcel Ivan, *op.cit.*, tabelul VII.

**A.C. Cuza et le mouvents des étudiants pendant l'années 1922-1923.
La constitution et l'activité de „Liga Apărării Național-Creștine”
Résumé**

Après La Première Guerre mondiale, la société roumaine s'est confrontée avec une série de problèmes parus comme résultat du processus complexe d'adaptation démocratique législative et administrative de nouvelles réalités territoriales, sociales, économiques et ethniques survenues après La Grande Union. La réforme agraire et l'introduction du suffrage universel ont déterminé des modifications substantielles dans la physionomie socio-politique et économique du pays, accélérant le rythme de déploiement du processus de modernisation et de développement des structures institutionnelles démocratiques de la Roumanie de l'entre-deux-guerres. La réforme agraire, ayant comme principal élément une expropriation massive, et spécialement l'approbation du suffrage universel ont permis l'intrusion de nouveaux segments sociaux dans la vie politique, ignorés jusque là, qui ont érodé le fondement économique et politique de grands propriétaires fonciers, groupés, spécialement, à l'intérieur des partis conservateurs.

Après La Grande Union, les attentes et les espérances des roumains étaient nombreuses et très réclamées/ véhiculées par la presse, les sociétés culturelles, les associations civiques ou à l'occasion des réunions politiques. Toutefois, avec l'élan et l'idéalisme caractéristique à l'âge, ces croyances dans un meilleur avenir étaient beaucoup plus impétueusement exprimées parmi les jeunes gens rentrés du front et les nouveaux étudiants. Les Universités de Iași, de Bucarest, de Cernăuți et de Cluj allaient se confronter avec un nombre record d'étudiants provenus des provinces jointes en 1918, beaucoup d'entre eux étant sympathisants des idées de gauche ou même communistes. Grâce au professeur universitaire A.C. Cuza, les étudiants nationalistes lanceront une véritable offensive de droite dans le milieu universitaire de Iași.

Les mouvements estudiantins de décembre 1922 – déclenchés à l'Université de Cluj, mais continués véhémentement dans les autres centres universitaires – et les revendications explicites en vue de l'application du principe *numerus clausus*, constituent le moment et l'argument de base de la génération de 1922, comme allont se définir plus tard les représentants des étudiants, devenus chefs du mouvement national-chrétien des années '30. Par l'intermédiaire de ces mouvements des étudiants, on a parcouru une étape significative de la genèse et de l'évolution de la Droite dans la Roumanie de l'entre-deux-guerres. Un autre aspect éloquent est la manière dans laquelle le professeur universitaire.